

Seděl ve tmě sám za stolem Hadžíba Kafíra a nepřítomně zíral ze zaprášeného okna kanceláře na nestárnoucí istanbulské minarety. Tenhle člověk byl doma v desítce metropolí po celém světě, ale Istanbul patřil k jeho oblíbeným městům. Ne turistický Istanbul v ulici Bejoglu ani nevkusný bar Lalezab (Tulipánová zahrada) v Hiltonu, ale zapadlá místa, která znali pouze muslimové: *yali* a malá tržiště za *súkami* a také hrobka Telli Baby, kde byl pochován jediný člověk a lidé se k němu chodili modlit.

Čekal s trpělivostí Ivici, v klidu ovládal své tělo i emoce. Byl to Velšan a jeho vzhled předky nezapřel. Měl černé vlasy a výrazný obličej, živé tmavomodré oči, inteligentní pohled. Měřil nejméně 183 centimetrů, měl štíhlé, svalnaté tělo a udržoval si dobrou fyzickou kondici. Vzduch v kanceláři nesl stopy po Hadžíbu Kafírovi. Páchl tam odporně nasládlý tabák, štiplavá turecká káva a jeho tlusté, umaštěné tělo. Rhys Williams to nevnímal. Přemýšlel o telefonátu, který měl hodinu předtím ze Chamonix.

„...Hrozné neštěstí! Věřte mi, pane Williamsi, všichni jsme tím zdrceni. Stalo se to tak rychle, že nebyla šance ho zachránit. Pan Roffe zemřel na místě...“

Sam Roffe, prezident firmy Roffe a synové, druhé největší farmaceutické společnosti na světě, multimiliardářské dynastie obepínající zeměkouli. Nikdo si nedovedl představit, že je mrtvý. Vždycky býval čilý, plný života a energie, věčně na cestách, v letadlech, která ho přepravovala mezi továrnami a úřady firmy po celém světě, kde řešil problémy, s nimiž se jiní nedokázali vypořádat, vytvářel nové koncepce, všechny nabádal, aby pracovali víc a líp. I když měl z manželství dítě, jeho jediným zájmem byl obchod. Byl to vynikající, neobyčejný člověk. Kdo by ho mohl nahradit? Kdo byl schopen řídit ohromné impérium, které po sobě zanechal? Přímého dědice neurčil. Kdo by také plánoval, že zahyne ve dvaapadesáti? Domníval se, že má ještě spoustu času.

A nyní se jeho čas naplnil.

Až nyní si Rhys připustil myšlenku na to, co dosud vyháněl z hlavy, čemu se vědomě vyhýbal: na Elizabeth Roffeovou, Samovu dceru. Bylo jí právě dvacet čtyři. Když se s ní setkal poprvé, bylo jí patnáct, měla nadváhu, na zubech rovnátka, byla velmi plachá, samotářská, a přitom vzpurná. Mezitím sledoval, jak vyspívá ve velice nevšední slečnu krásnou po matce a inteligentní

a oduševnělou po otci. K otci přilnula, a tak bylo Rhysovi jasné, jak hluboce se jí zpráva dotkne. Musel jí to sdělit sám.

O dvě hodiny později se nacházel ve firemním letadle nad Středozezemním mořem a směřoval do New Yorku.

2/

Berlín

PONDĚLÍ 7. ZÁŘÍ – 10 HODIN DOPOLEDNE

Anna Gassnerová-Roffeová věděla, že už nesmí křičet, jinak by se Walther vrátil a zabil by ji. Krčila se v koutě ložnice, bezvládně se třásla a čekala na smrt. Příběh, který začal jako krásná pohádka, končil násilím, nevýslovnou hrůzou. Dlouho jí trvalo, než se podívala pravdě do očí. Muž, kterého si vzala, byl vraždící maniak.

Třicáté páté narozeniny odjela slavit do Kitzbühelu v Rakousku. Tam se seznámila s Waltherem Gassnerem, lyžařským instruktorem, mladším o třináct let.

Jakmile ho poprvé zahlédla, doslova jí to vyrazilo dech. Právě sjížděl Hahnenkamm, příkrý závodní svah. Nikdy neviděla krásnější pohled. Zajela až na konec sjezdovky, aby si ho líp prohlédla. Byl pro ni jako mladý bůh. Těšilo ji jen tak se na něj dívat. Přistihl ji, jak na něj zírá.

„Vy nelyžujete, *gnädiges Fräulein?*“

Zavrtěla hlavou, protože se bála, že by jí selhal hlas. Usmál se a nabídl se: „Tak vás zvu na oběd.“

Propadla panice jako malá holka. Od té chvíle ji Gassner pronásledoval. Anna nebyl hloupá. Byla si vědoma, že není ani hezká, ani oslnivá, byla to obyčejná žena a kromě jména toho muži moc nabídnout nemohla. Věděla však, že se za tou obyčejnou slupkou skrývá krásná, citlivá duše plná lásky, poezie a hudby.

Možná právě proto, že sama krásná nebyla, měla krásu v hluboké úctě. Navštěvovala muzea a hodiny si prohlížela obrazy a sochy. Když spatřila Walthera Gassnera, jako by pro ni ožili všichni bohové.

Pět dní po seznámení jí vzal ruce do dlaní a oznámil jí: „Anno, *liebchen*, chci si tě vzít za ženu.“

Tím to pokazil. Vyrval ji z báječné pohádkové země a zasadil ji zpátky do kruté reality, takže si uvědomila, kdo a čím je. Neatraktivní pětatřicetiletá panna dobrá pro lovce věna.

Počítala, že bude mít otec převelikou radost. Místo toho jí mcloumal hněv. „Jsi hloupý, pitomý osel,“ křičel na ni. „Vzala sis mizerného lovce věna, ztracenou existenci. Prověřil jsem si ho. Celý život se držel stranou od ženských, ale doteď nenašel žádnou husu, která by se za něj provdala.“

„Přestaň!“ zaječela. „Ty mu nerozumíš.“

Avšak Anton Roffe věděl, že Waltheru Gassnerovi rozumí až moc dobře. Zavolal si čerstvého zetě do kanceláře.

Walther se na něj podíval ostře, oči měl najednou ostražité. „Prosím?“

Anton navázal: „Ukončeme ten *Scheiss*. Udělal jste chybu. Moje dcera žádné peníze nemá.“

Walther nasadil zkamenělý výraz. „Co se mi to tady snažíte namluvit?“

„Nic se vám nesnažím namluvit. Konstatuji. Od Anny nic nedostanete, protože nic nemá. Kdybyste si domácí úkol udělal důkladněji, dověděl byste se, že Roffe a synové je uzavřená obchodní společnost. To znamená, že se její akcie nedají prodávat. Žijeme spokojeně, ale to je všechno. Tady žádné jmění nadojit nelze.“ Zalovil v kapse, vytáhl obálku a hodil ji na stůl před Walthera. „Tohle vás odškodní za patálie. Očekávám, že z Berlína odjedete do šesti hodin. Chci, aby o vás Anna už nikdy neslyšela.“

Walther pronesl klidně: „Napadlo vás někdy, že jsem si Annu vzal třeba proto, že jsem se do ní zamiloval?“

„Ne,“ odsekl Anton kysele. „Napadlo to někdy vás?“

Walther na něj chvíli hleděl. „Tak ukažte, jakou mám tržní cenu.“ Roztrhl obálku a přepočítal si peníze. Znovu se na Antona Roffea podíval. „Řekl bych, že mám mnohem vyšší hodnotu než dvacet tisíc marek.“

„Víc nedostanete. I to považujte za štěstí.“

„Budu,“ ujistil ho Walther. „Jestli chcete znát pravdu, myslím, že mám velké štěstí. Děkuji vám.“ Nedbalým gestem zastrčil peníze do kapsy a chvíli nato vypochoďoval ze dveří.

Tam měl Alec elegantní tříposchodový rodinný dům ve Wilton Crescentu, poblíž Knightsbridge. Byla v něm přijímací místnost, velká jídelna a vzadu okno s vyhlídkou na jeskyni s vodopádem, sochami a bílými lavičkami uprostřed krásné symetrické zahrady. Nahoře byla jedna přepychová ložnice a čtyři menší.

Tu luxusní spolu sdíleli dva týdny. Potom mu Vivian jednou ráno vyčetla: „Víš, Alecu, mám tě ráda, ale chrápeš, víš?“ Nevěděl. „Fakticky potřebuju spát sama, miláčku. Nevadí ti to, vid?“

Vadilo mu to. A jak! Zbožňoval dotek jejího teplého, hebkého těla v posteli. Dobře však věděl, že ji sexuálně nevzrušuje tak jako jiní muži. To byl pravý důvod, proč s ním nechtěla spát. A tak ustoupil: „Chápu, samozřejmě, miláčku.“

Nechal jí hlavní ložnici a sám se přesunul do jedné z těch menších, pro hosty.

Ze začátku s ním chodila do Poslanecké sněmovny a sedávala na galerii pro diváky, když měl mít projev. Zvedal zrak k jejímu místu a byl nevýslovně hrdý. Bez nejmenších pochyb tam byla ze všech žen nejkrásnější. Až přišel den, kdy opět vzhledl směrem ke galerii, aby se potěšil jejím obdivem, a spatřil její místo prázdné.

Její neposednost dával za vinu sám sobě. Jeho přátelé na ni byli příliš staří a konzervativní. Pobízel ji, aby si zvala mladé společníky domů, a seznamoval je se svými přáteli, avšak výsledky byly katastrofální.

Stále si namlouval, že až budou mít dítě, Vivian se usadí a změní. Ale jednoho dne si odněkud – ani nechtěl vědět odkud – přinesla vaginální infekci a musela se podrobit chirurgickému odnětí dělohy. Alec prahl po synovi, a tahle zpráva ho zdrtila, zato ji nevyvedla z míry.

„Nic si z toho nedělej, miláčku,“ usmála se na něj. „Kolíbku vyndali, ale pokojíček nechali.“

Dlouhou chvíli na ni hleděl, pak se obrátil a odešel.

Vivian si ráda chodila vyhodit z kopýtko. Bezuzdně a bezohledně utrácela za šaty, klenoty a auta a Alec neměl srdce jí to zakázat. Omlouval ji tím, že vyrostla v bídě a snila o krásných věcech. Chtěl jí je kupovat, bohužel si to nemohl dovolit. Jeho plat polykaly daně. Majetek měl uložený v akcích společnosti Roffe a synové, ale na ty nesměl sáhnout. Snažil se jí to vysvětlit, ji to však nezajímalo. Obchodní debaty ji nudily. A tak ji nechal rozhazovat dál.

Jednou ho navštívil Tod Michaels, majitel Todova klubu ve čtvrti Soho, herna se špatnou pověstí, a od něho se dověděl, že se u něj Vivian oddává hazardním hrám.

„Její dluh dělá tisíc liber, sire Alecu. Měla zkrátka v ruletě pech.“

Alec byl v šoku. Dluh zaplatil a s Vivian si to večer vyříkal. „Prostě si to nemůžeme dovolit,“ vysvětloval jí. „Utrácíš víc, než vydělám.“

Tvářila se lítostivě. „Vodpusť, andílku, holčička byla zlobivá.“

Popošla až k němu, vzala ho kolem krku, přimáčkla se na něj, a on v tu ránu na hněv zapomněl.

Strávil v její posteli nezapomenutelnou noc. Byl si jist, že už se problémy nebudou opakovat.

Po dvou týdnech za ním přišel Michaels znova. Tentokrát měl u Vivian pohledávku pěti tisíc liber. Alec se rozzuřil. „Proč jste dovolil, aby dostala úvěr?“ vyčítal mu.

„Je to přece vaše žena, sire Alecu,“ bránil se zdvořile. „Jak by to vypadalo, kdybych jí to odmítl?“

„Budu... budu si ty peníze muset vyzvednout,“ vymlouval se Alec. „Momentálně nemám tolik v hotovosti.“

„Prosím, považujte to za půjčku. Splatíte ji, až budete moct.“

Alec si zhluboka oddechl. „To je od vás velmi šlechetné, pane Michaelsi.“

Až o měsíc později se dověděl, že mezitím prohrála dalších dvacet pět tisíc liber a že mu majitel účtuje každý týden desetiprocentní úrok. Zhrozil se. Tolik peněz nesežene. Ani neměl co prodat. Domy, krásné starožitnosti, auta, to všechno patřilo společnosti Roffe a synové. Vystrašená jeho vztekem mu slíbila, že už hrát nebude. Beztak již bylo pozdě. Byl ve spárech lichvářů. Ať jim dal kolik chtěl, nemohlo se mu podařit dluh splatit. Místo aby se ztenčoval, měsíc co měsíc narůstal, a tak to šlo téměř rok.

Když ho kvůli penězům Michaelsovi chuligáni poprvé skřípli, pohrozil jim, že to ohlásí policejnímu komisaři. „Mám styky na nejvyšších místech,“ holedbal se.

Jeden z gangsterů se zasmál. „Já mám zase styky na těch nejnižších.“

Nyní sir Alec seděl ve Whiteově klubu s tím hrozným člověkem, musel potlačit hrdost a žebrat o trochu času navíc.

„Už jsem jim zaplatil víc, než jsem si půjčil. Nemohou mě...“

„To byl jen úrok, sire Alecu,“ skočil mu do řeči Swinton. „Základ ste eště nezaplatil.“

„To je vydírání,“ namítl.

Swintonův výraz se zpřísnil. „Vyřídím váš vzkaz šefovi.“ A vstal.

Alec ho pohotově zadržel: „Ne! Posadte se. Prosím.“

Swinton si pomalu opět sedal. „Takový věci už neříkejte,“ varoval ho. „Poslední frajer, co todleto řek, skončil s kolenama přibitejma k podlaze.“

O tom někde četl. Tenhle druh trestu vymysleli pro své oběti bratři Krayové. A lidi, s nimiž měl Alec co činit, byli stejně zlí a krutí. Poskočilo mu v krku. „Nemyslel jsem to tak,“ omlouval se. „Jde jenom o to, že... že už nemám další hotovost.“

Swinton si odklepl popel z doutníku do Alecovy sklenky s vínem a řekl: „Máš přece pořádnou hromadu akcií firmy Roffe a synové, nebo ne, Alexíčku?“

„Ano, ale ty se nedají prodávat ani převádět. Nejsou k ničemu, pokud se nerozprodají veřejnosti.“

Swinton vyfoukl kouř z doutníku. „A kdypak se rozprodaj?“

„To záleží na Samu Roffeovi. Sna... snažil jsem se ho přesvědčit.“

„Snaž se víc.“

„Vyřídte panu Michaelsovi, že ty peníze dostane,“ uklidňoval ho Alec. „Ale přestaňte mě, prosím, pronásledovat.“

Swinton na něj nevěřicně zíral. „Pronásledovat tě? Ale sire Alecu, ty chudinko, to teprv něco uvidíš, až tě začnem pronásledovat. To ti vyhořej ty tvý zasraný stáje a budeš žrát pečenou koninu. Pak ti shoří barák. A možná i tvoje ženuška.“ Usmál se, avšak nijak láskyplně. „Už si někdy dlabal vařenou mindu?“

Alec zbledl. „Proboha...“

„To si dělám srandu,“ utěšoval ho. „Tod Michaels je tvůj kámoš. A kámoši si pomáhaj, že jo? Dnes ráno sme se vo tobě radili. Víš, co řek šéf? Řek: Sir Alec je slušňas. Jestli ty prachy nemá, tak sem si jistej, že přijde na jinej způsob, jak se s náma vyrovnat.“

Alec se zamračil. „Jak jinak?“

„No, pro tak chytrýho chlapa, jako seš ty, nebude tak těžký něco vymyslet, co říkáš? Tak třeba: Vyrábíte věci jako kokain. Jen tak mezi náma, kdo by kdy poznal, žes vomylem poslal nějakou tu zásilku jinam?“

Alec byl konsternován. „Vy jste zešílel. To bych... to bych nedokázal.“

„To by ses divil, co lidi dokážou, když musej,“ filozfoval Swinton a zvedl se. „Budťo pro nás budeš mít ty prachy, nebo ti dáme vědět, kam máš dodat zboží.“

Nedopalek doutníku zapíchl do másla na Alecově talířku. „Pozdravuj vode mě Vivian, sire Alecu. Čau.“

A zmizel.